

Arrest

nr. 188 136 van 8 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 april 2017.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien, met name de niet in overwegingname van de asielaanvraag met betrekking tot asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Met het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*

- Servië”

In het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 3 augustus 2016, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verstrekt aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

In het verslag leest men o.a. dat “De Regering (...) van oordeel” is “dat deze landen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze criteria hebben niet alleen betrekking op aspecten van algemene politieke aard (bijvoorbeeld het bestaan van democratische instellingen, de politieke stabiliteit), maar ook op de rechtstoestand en de naleving van mensenrechten, zowel betreffende de formele verplichtingen die een land op zich heeft genomen (partij bij het EVRM) als de naleving daarvan in de praktijk. De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd.”

In casu kan verzoekster niet betwisten dat Albanië, waarvan zij verklaart dat het haar land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

In de aanhef van voormeld verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 kan ook het volgende gelezen worden: “Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 3 augustus 2016 leest men: “Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen duidelijk blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat, wat verzoeksters verklaring betreft dat het leven in Albanië niet makkelijk is voor haar als alleenstaande vrouw met een kind omdat het door de

mensen niet wordt aanvaard, en dat zij zich niet zelfstandig kan vestigen omdat zij dat niet kan betalen en ze niet kan werken, uit het geheel van verzoeksters verklaringen blijkt dat niet zonder meer kan worden gesteld dat zij er alleen voor stond. Dienaangaande wordt er o.a. op gewezen dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij, als gezinshoofd, een uitkering ontving, dat haar arts voor haar de procedure startte om erkend te worden als invalide waardoor zij een grotere toelage zou ontvangen, doch dat zij deze procedure niet heeft volbracht en hiervoor geen afdoende verklaring en rechtvaardiging biedt, en dat zij zich kon beroepen op de steun van verschillende personen in haar omgeving die haar materiële en financiële steun boden. Wat betreft verzoeksters vrees dat haar ex-partner B. haar of haar dochter iets zou aandoen, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat deze vrees louter gebaseerd is op geruchten en niet gestoeld op concrete feiten of gebeurtenissen. Daarenboven heeft verzoekster, zo luidt de beslissing voorts, geenszins aannemelijk gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen met B. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende verzoeksters verklaringen dat zij nooit naar de politie zou gaan omdat men haar daar als een ongetrouwde vrouw met een kind zou zien en zij daar geen oplossing zou kunnen vinden, wordt vastgesteld dat die verklaringen niet op concrete elementen zijn gestoeld en aan de beschikbare informatie omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië geen afbreuk kunnen doen. Dienaangaande wordt er tevens op gewezen dat verzoekster verklaarde zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Albanese autoriteiten en dat zij nooit een klacht heeft ingediend bij de politie. Tot slot wordt in de beslissing opgemerkt dat de door verzoekster ingeroepen medische problemen, ten gevolge waarvan zij een hartaandoening kreeg hetgeen ze staaft aan de hand van documenten met betrekking tot haar behandeling in België, op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij zich in Albanië voor haar problemen heeft laten behandelen, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Albanië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten. Aangaande verzoeksters verklaring dat zij in Albanië slechts toegang had tot beperkte behandeling en medicatie omdat ze bepaalde behandelingen en medicatie niet kon betalen, wordt opgemerkt dat de aangehaalde feiten problemen van socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin maakt verzoekster, zo luidt het voorts, aannemelijk dat haar problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Ze gaat immers niet of nauwelijks in op de concrete motieven uit de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waarmee zij echter deze bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster, met haar algemene verwijzing naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd internetartikel omtrent corruptie bij de Albanese douane en (selectieve lezing van) een Resolutie van het Europees Parlement van 30 april 2015 over het voortgangsverslag 2014 over Albanië, kritiek uit op het feit dat Albanië op de lijst van veilige landen van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet staat, en lijkt voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op voormelde lijst met veilige landen.

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Op grond van uitgebreid onderzoek van Cedoca, dat zich dienaangaande overigens grotendeels baseert op informatie van o.a. de Raad van Europa, andere lidstaten van de EU, UNHCR en andere relevante organisaties (administratief dossier, stuk 20 'landeninformatie', "COI Veilig land Albanië" d.d. 23 februari 2016) werd vastgesteld en geoordeeld dat Albanië als veilig land kan worden beschouwd. Dit betreft een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat

diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, motieven welke door verzoekster niet worden ontkracht of weerlegd nu zij zich louter beperkt tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie en inzonderheid corruptie in haar land van herkomst zonder dit evenwel te betrekken op haar eigen situatie.

Verzoekster oppert thans in haar verzoekschrift zeer algemeen, waarbij ze op algemene wijze verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde Resolutie van het Europees Parlement van 30 april 2015 over het voortgangsverslag 2014 over Albanië, dat “door de corruptie kan verzoeker niet op bescherming rekenen van de wethandhavingdiensten juist omwille van de corruptie”, doch ze onderbouwt die algemene stelling niet in het minst met concrete gegevens. Uit niets blijkt en verzoekster toont geenszins aan dat zij eerder al beroep zou hebben gedaan op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, laat staan dat zij omwille van corruptie of andere redenen niet op hun hulp en/of bescherming zou kunnen rekenen. Integendeel zelfs, verzoekster verklaarde eerder geheel in strijd hiermee uitdrukkelijk aan de commissaris-generaal dat ze nooit enig probleem heeft gekend met de Albanese autoriteiten en dat ze zelfs nooit klacht heeft ingediend bij de politie. Verzoeksters huidig betoog in het verzoekschrift mist dan ook elke ernst en grondslag. Verzoekster gaat bovendien voorts niet in concreto in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt vastgesteld dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele problemen met haar ex-partner B. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeksters medische problemen houden, zoals in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal op goede gronden wordt vastgesteld, geen verband met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekster maakt geenszins aannemelijk -het blijkt nergens uit haar verklaringen en elk begin van bewijs ontbreekt dienaangaande- dat zij omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en dat zij van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot haar medische problematiek behandeld werd. Dit blijkt ook uit haar verzoekschrift waarin ze o.a. stelt dat “Verzoeker werd wel behandeld maar kon niet de medicijnen bemachtigen die ze echt nodig was omdat deze te duur waren. Hierdoor belandde verzoeker in het ziekenhuis terecht.” Verzoekster werd, zo blijkt uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal, wel behandeld voor haar medische problemen, maar ze kon, zo beweert ze op algemene wijze, niet de beste medicijnen betalen, doch enkel degene die werden terugbetaald. Verzoekster bevestigt dit thans in haar verzoekschrift waar ze o.a. stelt dat “De Albanese dokters stellen een correcte diagnose doch stellen vast dat ze verzoeker niet kunnen voorzien van de juiste en goede geneesmiddelen omdat verzoeker deze niet kan betalen”. Uit niets blijkt en verzoekster, wier verklaringen nergens enige aanwijzing in die zin bevatten, maakt op generlei wijze aannemelijk dat zij omwille van een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag geen toegang zou hebben tot de duurdere (en betere) medicatie, en niet louter en alleen omwille van haar beweerde gebrekkige financiële situatie. Hoe betreurenswaardig ook betreft het feit dat personen omwille van financiële redenen soms van de beste medicatie voor hun medische/psychische problematiek verstoken blijven een algemeen structureel en maatschappelijk probleem dat zich niet enkel in Albanië voordoet, maar in tal van andere en quasi alle landen, en zo ook hier in België. Het is een problematiek van socio-economische aard, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, en ressorteert als dusdanig niet onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster lijkt het hier niet mee eens te zijn, doch toont het tegendeel geenszins met concrete en valabele elementen aan.

De Raad is niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster aan een medische aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit,

noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er, daargelaten of dit in casu zo is, geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)). Verzoekster dient voor de beoordeling van haar medische problemen gebruik te maken van de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot verschillende sociale groepen, zoals ze onder andere noemt “de personen die moeten werken om in hun levensonderhoud te voorzien” of ook wel “de werkende klasse” alsook “de klasse die weinig of niks heeft in Albanië”, wijst de Raad er op dat, daargelaten dat deze groepen bezwaarlijk als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gelet op het hetgeen voorafgaat zoals o.a. de vaststelling dat verzoekster de bescherming kan inroepen van de autoriteiten in haar land van herkomst, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals verzoekster in casu naar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie omtrent corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeksters algemeen en allerminst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 april 2017, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de beschikking. Zij stelt dat er wel degelijk een ernstige poging is gedaan om de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij licht hierbij toe dat zij een resolutie van het Europees Parlement van april 2015 heeft ingediend en de inhoud van deze resolutie de beslissing kan ontkrachten omdat daaruit duidelijk blijkt dat Albanië geen rechtstaat is. Er is volgens verzoekende partij geen correct werkend justitie apparaat voor opsporing, vervolging en bestraffing. Verzoekende partij vervolgt dat het CGVS dit aspect niet heeft onderzocht en de bestreden beslissing moet teruggestuurd worden. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij erkend moet worden als vluchteling omwille van haar medische aandoening nu de Albanese autoriteiten er niet in slagen apparaten en geneesmiddelen te voorzien voor haar aandoening, wat een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoekende partij stelt dat artikel 9ter een bijkomende mogelijkheid is om een verblijfsstatuut te verkrijgen maar niets haar belet een asielaanvraag in te dienen aangezien haar grondrechten geschonden zijn en zij dat ook voldoet aan de voorwaarde van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 april 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond te formuleren.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij een resolutie van het Europees Parlement van april 2015 heeft ingediend en de inhoud van deze resolutie de beslissing kan ontkrachten, en dat er geen correct werkend justitie apparaat voor opsporing, vervolging en bestraffing is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In zoverre verzoekster, met haar algemene verwijzing naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd internetartikel omtrent corruptie bij de Albanese douane en (selectieve lezing van) een Resolutie van het Europees Parlement van 30 april 2015 over het voortgangsverslag 2014 over Albanië, kritiek uit op het feit dat Albanië op de lijst van veilige landen van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet staat, en lijkt voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op voormelde lijst met veilige landen.*

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Op grond van uitgebreid onderzoek van Cedoca, dat zich dienaangaande overigens grotendeels baseert op informatie van o.a. de Raad van Europa, andere lidstaten van de EU, UNHCR en andere relevante organisaties (administratief dossier, stuk 20 'landeninformatie', "COI Veilig land Albanië" d.d. 23 februari 2016) werd vastgesteld en geoordeeld dat Albanië als veilig land kan worden beschouwd. Dit betreft een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, motieven welke door verzoekster niet worden ontkracht of weerlegd nu zij zich louter

beperkt tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie en inzonderheid corruptie in haar land van herkomst zonder dit evenwel te betrekken op haar eigen situatie.

Verzoekster oppert thans in haar verzoekschrift zeer algemeen, waarbij ze op algemene wijze verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde Resolutie van het Europees Parlement van 30 april 2015 over het voortgangsverslag 2014 over Albanië, dat “door de corruptie kan verzoeker niet op bescherming rekenen van de wethandhavingsdiensten juist omwille van de corruptie”, doch ze onderbouwt die algemene stelling niet in het minst met concrete gegevens. Uit niets blijkt en verzoekster toont geenszins aan dat zij eerder al beroep zou hebben gedaan op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, laat staan dat zij omwille van corruptie of andere redenen niet op hun hulp en/of bescherming zou kunnen rekenen. Integendeel zelfs, verzoekster verklaarde eerder geheel in strijd hiermee uitdrukkelijk aan de commissaris-generaal dat ze nooit enig probleem heeft gekend met de Albanese autoriteiten en dat ze zelfs nooit klacht heeft ingediend bij de politie. Verzoeksters huidig betoog in het verzoekschrift mist dan ook elke ernst en grondslag. Verzoekster gaat bovendien voorts niet in concreto in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt vastgesteld dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele problemen met haar ex-partner B. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze grond uit de beschikking.

Waar verzoekende partij er verder op wijst dat zij erkend moet worden als vluchteling omwille van haar medische aandoening nu de Albanese autoriteiten er niet in slagen apparaten en geneesmiddelen te voorzien voor haar aandoening, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Verzoeksters medische problemen houden, zoals in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal op goede gronden wordt vastgesteld, geen verband met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekster maakt geenszins aannemelijk -het blijkt nergens uit haar verklaringen en elk begin van bewijs ontbreekt dienaangaande- dat zij omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en dat zij van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot haar medische problematiek behandeld werd. Dit blijkt ook uit haar verzoekschrift waarin ze o.a. stelt dat “Verzoeker werd wel behandeld maar kon niet de medicijnen bemachtigen die ze echt nodig was omdat deze te duur waren. Hierdoor belandde verzoeker in het ziekenhuis terecht.” Verzoekster werd, zo blijkt uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal, wel behandeld voor haar medische problemen, maar ze kon, zo beweert ze op algemene wijze, niet de beste medicijnen betalen, doch enkel degene die werden terugbetaald. Verzoekster bevestigt dit thans in haar verzoekschrift waar ze o.a. stelt dat “De Albanese dokters stellen een correcte diagnose doch stellen vast dat ze verzoeker niet kunnen voorzien van de juiste en goede geneesmiddelen omdat verzoeker deze niet kan betalen”. Uit niets blijkt en verzoekster, wier verklaringen nergens enige aanwijzing in die zin bevatten, maakt op generlei wijze aannemelijk dat zij omwille van een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag geen toegang zou hebben tot de duurdere (en betere) medicatie, en niet louter en alleen omwille van haar beweerde gebrekkige financiële situatie. Hoe betreurenswaardig ook betreft het feit dat personen omwille van financiële redenen soms van de beste medicatie voor hun medische/psychische problematiek verstoken blijven een algemeen structureel en maatschappelijk probleem dat zich niet enkel in Albanië voordoet, maar in tal van andere en quasi alle landen, en zo ook hier in België. Het is een problematiek van socio-economische aard, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, en ressorteert als dusdanig niet onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster lijkt het hier niet mee eens te zijn, doch toont het tegendeel geenszins met concrete en valabele elementen aan.

De Raad is niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster aan een medische aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er, daargelaten of dit in casu zo is, geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van

herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)). Verzoekster dient voor de beoordeling van haar medische problemen gebruik te maken van de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.” Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen o.a. dat zij het niet eens kan zijn met de beschikking, dat er wel degelijk een ernstige poging is gedaan om de bestreden beslissing te weerleggen, dat Albanië geen rechtstaat is en dat artikel 9ter een bijkomende mogelijkheid is om een verblijfsstatuut te verkrijgen maar niets haar belet een asielaanvraag in te dienen aangezien haar grondrechten geschonden zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 6 april 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS